

Olm

Jag träffar honom en tidig vårdag ute på Djurgården. Han påstår att han är den siste mannen på Jorden. Det är en tidig försommardag och djurgårdsfärjorna har börjat lägga vid Allmänna Gränd. Han säger att han lämnat sin tids ensamhet för att ändra på människans historia. Han ser mycket blek och anemisk ut. Han presenterar sig som Olm.

Jag tror först att det rör sig om en rymling från Sätters fasta paviljong eller någon annan inrättning av samma sort och ryggar tillbaka lite när han tilltalar mig, men hans annorlunda sätt att tala och uttrycka sig får mig ändå att stanna kvar och lyssna. Jag har hela tiden en underlig känsla av att ha träffat honom tidigare.

Det är, solen till trots, lite småkallt. Jag vill mest av allt gå vidare, men med en växande nyfikenhet lyssnar jag på vad han har att säga. Han har en vit sommarkostym på sig.

– Jag är din framtid, säger han. Jag är början och slutet på historien.

Det är då som jag ser att han måste vara skadad. Något som liknar en skottskada blöder trögt från ett sår mitt på hans bröst. När jag frågar om han inte borde ta sig till ett sjukhus för att se över skadan, svarar han att det inte finns tid.

Jag lämnar honom med ett overseende leende, men kommer inte särskilt långt när det börjar susa och dåna i mina öron. Mitt huvud känns som en tung blyklump; att lyfta mina fötter är en enorm kraftansträngning.

Det är fortfarande tidigt på förmiddagen, men jag är helt slut efter den korta promenaden till busshållplatsen.

Under den långa bussresan hem ekar hans röst i mitt huvud och hans bleka ansikte framträder hånfullt i mitt kaotiska inre. Hans främmande närvaro fyller mig så till den grad att jag aldrig tidigare känt mig så utlämnad; så liten; så smärtsamt obetydlig.

Väl hemma orkar jag inte ens ta av mig kläderna, utan faller i säng med dem på och somnar.

Efterföljande morgon vaknar jag alldeles torr i munnen och minns först ingenting av gårdagens möte. Inte förrän jag ser mig själv i spegeln. Det är inte min spegelbild som möter mig, inte mitt ansikte jag ser, utan hans. Jag blöder från ett sår mitt på bröstet.

Jag grips av en oresonlig panik; jag kvävs. Förvirrad släpar jag mig ut på gatan.

Han finns överallt.

Gatan vimlar av bleka, tunna olmkopior, alla med samma förtvivlade tomhet lysande i sina plågade ögon. Jag försöker skrika, men får inte fram ett ljud.

Jag gå ner för Fleminggatan. Som i trance ser jag hur hela gatan har förvandlats till en mardröm. Uppgivna, skrämda och med ofattbarheten karvade i sina ansikten möter jag både män och kvinnor; barn och vuxna, alla stöpta i samma förbannade form.

Utan att jag har lagt märke till det har jag kommit ut på Kungsbron. Det står en ensam man mitt ute på bron. Det är Olm. Det vet jag på en gång, alla kopiorna till trots. Han själv är inte alls lika blek längre, tvärtom skiner han av välmående. Hans vita kostym är helt röd.

– Jag är historien, säger han. Den här världen handlar om mig.